

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap szeptember 29^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Normandi szüz.

(Folytatása.)

„Tudod, mi sors vár reád nyomorult? — kérde a' főnök hatalmi nagysággal Lefroar elébe lépven.

„...Halál!... — mordulának mindnyájan.

„Igen, halál, napokig tartó halál, kínosb a' tüzes vasoninál, karózásnál, csigázásnál, kínosabb a' tüzes fogókkal csipkedésnél; de kegyelem, ha mindent felfedendesz.

„Te szólhatsz kegyelemről eladott lelkű bitang? — válaszol Lefroar — kinek szivéről minden emberi érzelem hurjai lepatogtak, kinek vad izmai érzéktelen anyai sziv alatt vétek-anyagból alakultak; ki fenevadból szivád a' tápnedvet? — Nem! — tőlem mit sem hallandasz. — Te kegyelmet nem ismerhetsz, nem adhatsz. Öless, de meglásd, hogy a' boszú már nyomot nem téveszt.”

Vad hahota követé a' szerencsétlen ifjú elszántt szavait, 's majd a' főnök — „jól van — úgy mond dühös hangon — most még csak kilencz óra; tizenkettőkor nagy biztan jó majd a' várt vendég vég-vacsorára; majd akkor magától hallandom nevét. Ne hidd ám, hogy gyáva özként szokném előle! Elvárom, ha bár a' keresztutak boszorkányaival, a' sirkertek vándor lelkeivel, vagy a' kerek világ minden lidérczével jövend is. — Dierbout! harározatom szerint, úgy a' mint George tanácslá, te fogsz elbánni vele.”

„Hah Istenem, mentsd-meg őt!” — szavai után, a' mindig lélek-jelenetes ifjúval három vad kárörömű lovag sebesen vágatott a' rengeteg felé; a' honn maradtak pedig, mintha mi sem történt volna, vig szórakodásban 's poharazásban várak az időt.

Egy óra múlva visszatértek Lefroar nélkül a' lovagok, összeütött poharakkal köszöntéssel fogadtatván a' jól bevégzett művért.

IV.

Eljött a' vész, 's mély rettenet
Rendít meg minden szívet.

BEÓTHI.

A' láthatár óriási kupjának legfensőbb pontjára uszott tele hold sugarai egy a' fogadófelé tartó csapat ércz szerein rezgedeztek. Vezérük, mint kivethető, sugár, izmos, vasálarczos alak, a' többek is

kellemes növésűek, 's nemes arczvonásaikon harag, aggodalom 's vágy-vegyület ömlött-el; lovaik, mintha valamely titokba avattattak volna, robajtalan sebességgel haladtak komoly terheik alatt. Számuk mintegy tizennégyre üthetett. A' fogadó ellenébeni teknő alakú, fákkal benőtt hegy végénél megállapodván — „még csak tizenegy — mond a' vezér — de egy kis előleges kémlés nem fog ártani. Ki bizik magához barátim?“

Egy élénk ifjú ugrata elő, 's lováról leszökése után parancsváró készséggel állott a' vezér elébe.

„Hallj 's láss, de ne láttass! — mond a' vezér — Isten veled, hű kegyenczem!“ — 's a' hegy kisebb nagyobb horpozatain tűnelgett előlek.

Ez alatt a' vezér némi rendezések 's biztatásban foglalatoskodék, hatós szavakkal számlalván a' főbbecket a' megtámadandó gaz csapat tettei közül.

Óranegyed mulva csörtetés hallatszott, 's az imént távozó kém halál-sápadtan „árulás — ugymond — ő többé nincs, ő elveszett; az ablak alatti kertbe szerencsésen becsuszám, 's midőn ott szemfűl valék: „az ott — mondá egy alhangú szózat — csendes püsszegetéssel fogja közel csalni a' reményes vendégeket; ekkor a' kapufélen rejtező hat vitéz hátulról támadja-meg őket; más hat ismét a' szobából ront rájuk akár lő- akár aprító fegyverekkel; a' másik kapu tárva leend, 's a' kétség kívül arra iramlókat ismét más hat rohanja-meg a' kertből; így sehol szabadulásra nyíló rést nem találván egyig boszúm áldozatjaivá lesznek. De talán már itt is az idő? No még egy pár hajtás, — üljük-meg a' bűnhödt Lefroar torát!“

„Érettünk, igaz ügyünk mellett veszett-el — mond a' vezér — nagy Isten! ne törd-el reményem vég szálkáját is. Bajtársim, zuzott szívű barátim! atyáink lelke leng felettünk; ne legyen vész halál előttünk; a' boszú Istene megedzendí férfias erőtől feszült karainkat; használjuk az alkalmat! Utánam hát, kiben meleg vér kering; ügyünk szent, Istenünk mindentudó, 's győzelmünk bizonyos.“ És a' harczra gyult lovagok Isten tüzeként csaptak az udvarba, 's mi előtt jelt adhat vala, hörögve dült-le az ajtó-őr. Mint számuk engedé, elfogák ezután az ajtót 's ablakokat; sükeretlen is vala kitörő szándékjok a' benn volttnak; mert három közülök földre terítettén, a' többi visszavonult.

„Emberek! ha elértitek e' nevezetet — mond a' vezér elérzékenyülve — mi Francziák vagyunk, egyezzünk, míg több vér nem folyik. Kérlek, kényszerítlek, szóljatok, hol van Lefroar? Adjá-

tok vissza őt, 's én, kinek ügyemet magatok is igazolnátok, kinek nevére borzalom futná-át ereiteket, kedvesim hamvaira esküszöm, elfogom felejtetni jöttöm okát is."

„Igen, én megmondom: a' pokolban! Szállj te is utána!" — ordítá Dierbout, pisztolját a' vezérre sűtve, de kinek csak fővegét furá-át a' golyó.

Tűzes viadal kezdődék ezután, sokan véreztek már kűn, 's holtak terültek a' szoba terén is. A' folytonos tüzelés által lángba borult, 's a' hang által megrázott, különben is rozzant lak leomlván parázs sir fedé-el a' bentieket, a' főnök pedig, ki harmad magával menekült, kűn leve fogolylyá. — St. Diez-ből a' népek csapatonként tódultak a' borzasztó neszre; mellyeket hogy nagyobb zavar eltávoztatása végett kikerülhessen Vilmos, a' győzők vezére, a' két foglyot, kik eskűvel állíták Lefroarnak a' közel rengetegbe vitetését, kik bűnbánva esdeklének életökért, kik még nem látszottak a' vétek sarába egészen lesúlyedteknek, szabadon bocsátva, a' gunynyal átkozódó lánczolt főnököt magával vivé. — Nem volt bokor, szikla-csúcs vagy nyílás, melly vizsgájakat kikerülte volna: de Lefroarnak semmi nyoma.

„Kegyetlen ember — szóll végre Vilmos fájdalmasan — mondd hova tétetted őt? mondd, és barátságra nyujtom jobbomat."

„Ki vagy te pityergő anyóka? — válaszol gunyosan a' fogoly — mit unszolsz undok barátságoddal? mi késztetett utánami kigyócsuszásra? Nem kell; megvetem jobbodat; utálok barátságodat; sovárogy csak; o ez nekem jól esik; fájdalmad teremti-meg enőromemet. — Hah — elvadulva — egy világgal váltanám-meg a' boldond haláltól vitézeimet, kik őt eltevék a' nagy ég alól: de még is hála nektek, pokol kaján ördögei, hogy a' titok tudói közül egyedül magam vagyok fenn; ki, ha gyárokat állítasz is körmen alá veretendő tük készítésére, néma maradok."

Az ingerlett ifjában boszú, harag lángja gyuladózva dult: de az ingadozó remény még tartá gyenge állását a' résen. Ez alatt a' komoly pálya egy borzasztó hegy-ormon szűnt-meg, mellynek völgyi kormában ezüst szalagként látszott kigyódnai a' magosság által keskenyült folyam. Hosszú vonalban ereszkedének-le a' két bércz által medencze-alakú völgybe; hol, midőn megállapodtak, a' völgy szorosabb torkolatánál vállán egy tehert emelő alakot pillantottak-meg, a' folyamba szakadt kötőmegeken az ellenfélről veszélyes ugrásokkal feléjük tartót.

Csendet intve kíséré Vilmos a' szárazig, hol a' letett teher fölött sűrűn lélekzött titkon akará beközelíteni; de észre vétetvén, távulról kelle szóllitnia. A' csapatot sejtett ifjú szerényen fogadá a' köszön-

tést, 's ezüst sodrony-tokból kivont hosszú szuronyát 's pisztoljait végig nézvén, nyugtan várt a' közelítőre.

„Ifjú! — szólítja Vilmos — felelj őszinte, ki vagy?”

„Én kérdeznék, ha erőnk sulyegyenese volna; különben, mint gyaníthatod, egy talpig becsületes erdei legény. 'S te? — De hiszen talán nem csalódom, alkalmasan egy urat szolgálunk.”

„Csalódom vetemült ifjú, ha czinkos társodnak nézesz, 's csupán ifjúságodnak köszöni, hogy homlokodra nem rovom a' mocskos gyanút.”

„Ho ho bátya! nem is olly könnyen menne ám az, mint gondolod. De én nem is tudom, miért tartozkodol olly igen? Lásd, sok nagyok törvény ürügye alatt rabolnak csillámos falak közt, inségre juttatván sok fő családot. Mi pedig szép szóval tártóztatjuk-fel a' robajos utazókat; kérünk, hol reménylünk, 's ha talán valamelyiket nem szállná-meg a' keresztényi könyörület, most aczélatlan pisztolt, majd egy ártatlan fa-tört adunk-el nekik szokásunk szerint jó borsosan. No lásd! mi sok nagynál szerényeb-ből teszünk; mit emlegetsz hát mocskos gyanút? — Hajh! szép élet ez a' mienk, tisztí társ!”

„Rosz szellemnek kelle bölcsőd fölött virasztani, hogy a' sá-tán műveiről illy korán tudsz már mételyes danákat hangzani; ifjú heved csak most kezd fejldezeni; de mint látom, ördög nyújtja annak tápszereit. Röviden, fiú, neked iskola való, nem erdő; hagyd-el önként e' csábmutatta ösvényt, határozódj, 's vigyázz, hogy ne határozatlanság.”

„Nálam a' határozat már kész, erénytanos barátom; de engedj-meg, ha ezt önfelfedéseknek kell megelőzni.”

„Hallottál Chatabai-ról?”

„Hah — pisztol-ragadással önkéntelen hátrálva, majd zavarát titkolando — igen, hallottam.”

„Ifjú, bár ki légy, szavaid tetteddel ellentételűek: te haramja nem vagy, nem lehetsz; mert az óriási Vaszka neve, ki, nézd, amott kötözve van, téged megrendített. — Ő már rabom, 's halál fija, ha az igaz Isten úgy akarja.”

Az ifjú közönös mérsékletének változása, arczába tolult vére, szikrázó szemei, idegi fesze által lön szembetünővé, majd lepetési örömteljes önátadásával szorítja Vilmos jobbát zajongó indulatdagasztotta keblére. — „Üdv reád — úgy mond — Isten igazgatta lépteidet; várj kissé reám: nemtő kér, nem az előbbi utonálló.”

Lepetve bámulának a' távozó után; többen elfogatását javálák, de Vilmost biztosítá visszajöttéről a' különcnek változása.

Nem sokára csoportozat közelge a' folyamparton. Elöl jött az imént távozott ifjú egy hasonmású ifjúval 's négy kiseddel; utána tisztos aggastyánok, szemérmes szüzek, 's néhány jó fegyverkezett ifjú.

„Köszöntünk nemes vitéz! — szól az ifjú — köszöntünk titeket is nemes lovagok. Im bemutatom kised árva testvérimet, kiktől a' gyengéd szerelmű édes anyát az ég szállítá-el, 's a' jó atyát Marat haramjája, a' dühödt Chatabai, szurá-le. — Itt állunk előttetek — a' seregre mutatva — mint szerencsétlen hontársak, kiket francia ország két szörnyének ármánya üzött-ki kénynyel dús lakainkból, kiriasztott vadak barlangjaiba, hol midőn szomj 's éhhel küzdenénk, kincseinken rablók üzenek pazarfényt. És most, már bocsáss-meg nemes vitéz, hogy előbb mocskos gyanút vontam tiszta lelkedre. De lásd, a' testvéri 's tiszta bonfitárs-szeretet most az ellentalpúakhoz ereszkedik, majd csillagokhoz száll ugy, mint a' szükség kívánja. — Ezen ifjat — gondolom, ismeritek nemes férfiak.“

„Hah, Lefroar! — kiált Vilmos, magán kívül ragadván keblére — te élsz? Egek ura, vedd legtisztább háláját olvadó szívemnek! — A' reménytelen örömtől meglepetés képzetét olvasóimra hagyva, lássuk Lefroar viszonyait.

„Az éjen — mond az ifjú — szomj epesztvén a' rémes barlangban egy koros aggastyánunkat, nem veszteglék a' folyamra sietni, 's alig érek partjára, midőn zaj voná magára figyelmemet. A' zaj négy alaktól jöve, kik sebesen haladának a' völgy legrejtélyesebb részébe. Ujságvágyból utánuk lappangtam, 's borzadva látám, hogy közülök egyikét, szívrepesztő kérelmei ellen is, a' sziklának bokrokkal benőtt felére vakmerő 's veszélyes léptekkel vivék-fel, hol végképp' eltűntek szemem elől. Egy óranegyedi késés után ismét előjövének, de csak hárman. Az itallal haza sietvén, 's fegyvereket, gyújtó szereket vevén magamhoz, eltökélém a' sziklának megmászását. Midőn egy pár ölet ereszkedhettem a' függőleges szoros nyiláson, végeztével egy alacson 's keskeny sikátoron haladtam körülbelül nyolcz ölet; mi után egy roppant üregbe juték, mellynek ezer ágozatai rémesen koromlottak. Jöttömet jól megjelelve, tovább haladtomban hallgatództam, de mit sem hallva, kiabálni kezdtem ismételtetve a' sok százados álomból felvert viszhangtól. Egy valódi siri hangot sejtven nagy sokára, feléje tartottam, 's megtaláltam e' szerencsés szerencsétlen barátot, ki bekötött szájjal, keze lábai 's derékánál fogva erősen kötözve volt egy vállig érő izmos dúczhoz.“

„Hah! gyáva ördögök! miért alvátok? miért őt is melléje nem kötették?” — dörge a’ durva Chatabai.

Borzadás futá-át Vilmost ’s társait. „Számolj örök hálámra — szól Vilmos az ifjúhoz, — ’s számolj annak kegyére, ki veled volt merényes lépteidben. Üdvözlünk — mond tovább — kinzott honfitársom; im az igazságos ég büntet, ha bár kissé későn is. Kegyébe avatott malasztjával felkent nemtőt küldö hozzánk — Lefroart-értve — ezen ifjúban, hogy a’ hon rémeit pokolra sujtani serkentse a’ zuzott szívűeket. Le vannak sujtva a’ holtakon hizó Marat ’s Danton czinkosai, kik, mint a’ vérrel irt lajstrom mutatja, ötvenhárom főszemélyt oltottak-ki a’ nélkül, hogy előre gyaníthatuk volna az öldöklőket. Nézd rettenetes — a’ főnökhöz fordulva — ’s társaira mutatva — kérdezéd, hogy mi kik vagyunk; tudd hát, hogy ezek mindnyájan elvérzett szülők ’s testvérek hamvaiból újra kelt Phoenixek, azoknak Goeljeik; nézd ezeket úgy, mint az általad patakra ontott vér gőzéből boszúisten alkatta mennyköveket. Készülj hát, mert az óriási sirban több hajnal rád nem pirul. De míg ez történik, halljatok engemet hontársim; — féldüh-hel — ördögöt ismertetek-meg veletek, ezernék magába vett gonoszságával ármánykodót.

(Folyt. következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET ’S TUDOMÁNY.

Festő növények az orosz sivatagokban. — Egész déli orosz országban, kivált falukhoz közel ’s olly helyeken, hol lakok álltak az előtt, számos sallangos harmala-bokorra (*Peganum harmala*; tatárul *inserlik*) akadtak. Gyakran látni egész téreket, csupán e’ növénynyel fűdvéket, melynek erős és nyulós gyökerei mélyen hatnak a’ földbe, az ekét gátolják, ’s a’ földműves munkájának nehezen legyőzhető akadályul szolgálnak. Ámbár e’ rutanem, melly száraz földben jobban tenyészik, friss marad legnagyobb hőségben is, nyájtáplálásul még sem használható. Szaga olly kellemetlen, hogy az állatok, éhezzenek bár igen, soha nem nyulnak ahoz. Annál inkább örülhetnek e’ szerint az oroszok e’ fölfödözésen, hogy ezen, más tekintetben ártalmas ’s nehezen kiírtható növény nagy hasznot hozhat gyáraiknak. — Már azelőtt foglalatostkodtak az eszmével, gyapjúfestésre fordítani e’ növénymagot; használták azt, jelesül több mint 30 év előtt, egy posztógyárban Sablyban, Krimben, Sympheropeltől 18 werstnyire az ugynevezett fezek vagy görög sipkák, mellyek itt nagy számban készítettek, vörösré festésül. De az e’ magból festékanyag-nyerésnek akkori módja igen bonyolodott lévén ’s tetemes költséget okozván, csak hat hónap múlva jutottak bizonyos eredményhez. Utóbb, nem hajtván a’ fez-gyártás olly hasznot, egészen felhagytak e’ növénymaggali festéssel. — A’ belügyi minister nem rég sok harmalamagot hozatott Sympheropelből, ’s Göbel ur, vegynök és a’ dorpai egyetemenél prof., megbízatván annak megvizsgálásával, legott rá ismert a’ benne foglalt festékanyagra. Ez állomány, melly gyenge savanyként hat,

több tekintetből nagyobbra becsülendőnek látszik azok fölött, melyek szokott festésül használatnak. Selymet, gyapjút, gyapotot 's vásznat vörösré egyiránt festvén, egyszersmind e' szín minden árnyéklatát, leggyengédebb rózsaszíntől legsetétebb karmazsin-színig, adja, 's e' szép, fényes szín ki nem megy. Göbel ur szere, elválasztani ez állományt magvától, melynek feltalálását neki köszönhetni, annyira egyszerű, hogy óranegyed alatt egy kis mennyiséget készíthetni; nagyobb mennyiséghez pedig két napnál több nem kívántatik. Fél obon e' vörös festékből elegendő 6 arsin selyemkelmének sötét karmazsin-vörösré festéseül, 's ugyan azzal lehetne 20-60 arsint is rózsavörösré festeni, a' mint erősebb vagy gyöngébbnek készítenők a' festéket. — E' felfödözés nagy haszonnal látszik kecsegtetni az orosz iparintézeteket, 's jelenleg Göbel ur munkájának nagyobb kifejtésével foglalkoznak.

LIGETFY ANDOR.

KÜLÖNFÉLE.

Romeo és Julia. — Egy olasz tartományi színpadon Bellini „Capuletti e Montecchi“ dalműve Vaccay harmadik felvonásával adaték. Romeo Julia koporsójához közeledik, leveszi a' födelet, fájdalmasan néz elvesztett kedvesére, azután énekel. Most Julián van a' sor. A' közönség vár; szünet van; Julia hallgat 's mozdulatlan. Romeo homlokát dörzsöli, látható zavarba jő, végre közelebb lép a' sirhoz 's félig hallhatóan szól: „No's, madame C...?“ — de madame C. nem hall, 's néma, mint annak előtte. A' szegény ifjú elsápol, 's ájuláshoz közelnek érzi magát; a' közönség merően néz a' színpadra, hol illy rendkívüli történet! Végre lassú zörej hallik; hallgat, lélekzetét feltartóztatja mindenki, fülel, 's — mi az? Julia a' koporsóban elalvók és gyöngéden hortyogott. Felrázván őt Romeo, szemeit dörzsöli, 's a' közönség hangos kacaja között tovább énekle.

Testvérszeretet. Egy gazdag férfi, ki elégületlen volt idős fia magaviseletével, minden kincsét ifjabb fijának hagyá. Halála után a' kitagadott gyermek józan utra tért, 's élete példás vala. Testvére örülvén az erényhez visszatértén, az új évet következő nevezetes levél írására használá: „Itt küldöm atyánk végrendeletét, melyben nekem ajándékozá minden javát. Ha ő tovább él vala, jótételeiben, nem kétlem, nagyobb részt vettél volna. Nekem kell tehát megtennem azt, mit ő maga tett volna, ha tanúja leendhetett megtérésednek; szándékát teljesíteni, emléket tisztelni vélem, midőn visszaadom részedet, melyben engem tett örökösnek.“

LIGETFY ANDOR.

Fogadás. — P... lord, lovassági ezredes, egy reggel új rendeltetése helye felé ezrede előtt lovagolván, bizonyos csinosan öltözött lovagló urral találkozék. Az idegen soká vizsgálván az ezredet, a' lordhoz lépett, 's lekötelező hangon mondá: „lelkemre mylord, derék ezred; izmosabb férjfiak és szebb lovakat még életemben nem láttam. Az ezredes megköszönvén a' bókot, az idegennel előbbre ugratott; mi közben következő párbeszéd folyt köztük. — „Ugy látszik, mylord, hogy ön nagy lóismerő!“ — „Én szeretem a' jó lovat, 's hol kedvem szerintit találok, minden alkudozás nélkül jó áron szoktam megvásárlani.“ — „Ugy bizonynyal sok lóva is lesz.“ — „Az igaz, de a' kedvem ellenieket gyakran kiküszöbölöm.“ — „Ugy nem sokára eunek is az leendő sorsa, melyet most lovagol ön?“ — „Sir, én önt lóismerőnek gondolám; de God dam! nagyon csalatkoztam.“ — „És könnyen meg-

történhetik, hogy ez állításában csalatkozik ön leginkább. Hasonlitsa csak ön össze lovainkat. — „Az összehasonlítás átkozottul elütő lesz.“ — Van kedve a' következő két mértföldre fogadni? — „Százat tesztek önnek 10 fontja ellen!“ — „Nem, nem. A' hasonlatlan fogadásoknak nem vagyok barátja.“ — „Jó, legyen!“ — Lovaik folytonos dicsérgetése közben mértföld-jelölőhez értek. Sarkantyúba kapván lovaikat, villám-sebességgel indultak-el a' czéltől; de az idegennek lóva csak hamar előre kapott, melly helyet a' czélig meg is tartá. Az ezredes meggyőzöttnek vallá magát, és fogadását lefizetendő, erszényét elővóná. E' közben az idegen pisztolt ránta-elő, 's a' lordtól egész erszényét kívánta, mellyet az illy körülmények között át is nyujta. Az idegen udvariasan meghajtván magát, a' bámulótól e' szavai közben távozék: „e' kalandot élete legnevezetesebbjei közé számíthatja uraságod; mert valóban nem mindennapi dolog, hogy valaki ezrede előtt megraboltassék.“

EMLEKMONDÁS.

Tanács.

A' ki művész pályát óhajt, tövisét ne tekintse,

Bátran törjön elő, 's tűnnek az éji ködök.

Síkos az út 's meredek; szűk az élet; szökni tanulj! mert

Gyors az idő, megelőz, 's hasztalan áldozatod.

KISFALUDY KÁROLY után M. N.

Bölcs nemzet. Melly nemzet a' valónak szövétnekét el nem tapossa, az igazságnak gyáván hátat nem fordít, gyengeségeinek felfedezőit 's megtámadóit nem üldözi, de bátran tekint a' maga-megismerés keserű tükrébe, nagylelkűleg elismeri önhibáit, 's nemes kellemtől lelkesítve hathatós javulásnak indul, annak sirja ásva még nincs, 's ujjá születését gáncsolhatja, nehezítheti ugyan vak buzgalom, hitszegés 's kajánság a' kétségbe esésig, de emberi erő azt hátráltatni többé nem bírja.

GR. SZÉCHÉNYI I. után —

Határozatlan. — Nincs nyomorultabb portéka a' határozatlan ember-nél, ki két érzés között lebeg, mindkettejét szeretné egyesíteni, 's nem látja, hogy semmi egyéb nem egyesítheti azon kétségnél, melly szívét hányja 's gyötrí.

KAZINCZY F. után Körmendi D.

A' hűtlen barát hasonló a' fecskéhez, melly télen minket elhagy; — és a napórához, mellynek csak addig veheted hasznát, míg a' nap süt.

HORVÁTH BLDR.

Előbbi rejtvény: HALOM.

Kérelem. Közeledvén ez évnek utolsó érnegyede, kéretietnek e' lapok fertály évi t. cz. előfizetői, hogy még e' hónap lefolyta előtt méltóztassanak megújítani előfizetésöket az utolsó érnegyedre.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaecon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.